

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **Calzonio, s.r.o.**, se sídlem v Ostravě, Nádražní 2775/145, zastoupeného JUDr. Liborem Nedorostem, Ph.D., advokátem se sídlem v Praze, Malostranské náměstí 265/6, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 3.12.2012 č.j. 7519/11-1302-806254, ve věci daně z přidané hodnoty,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce je **povinen** zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 5.432,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě (jehož působnost přešla s účinností od 1.1.2013 dle § 19 odst. 1 a § 20 odst. 1 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, v platném znění na Odvolací finanční ředitelství – dále jen „žalovaný“) ze dne 3.12.2012 č.j.

7519/11-1302-806254, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu Ostrava I ze dne 1.7.2011 č.j. 205749/11/388914800163, kterým byla žalobci vyměřena daňová povinnost na dani z přidané hodnoty (dále jen DPH) za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2010 ve výši 0,00, oproti odvolatelem uplatněnému nadměrnému odpočtu ve výši 3 808 000,- Kč.

V podané žalobě žalobce namítl tyto žalobní body:

- 1) Nekonkrétnost výzev správce daně učiněných ve smyslu § 43 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZSDP), a to ze dne 21.5.2010 a ze dne 21.1.2011, v nichž správce daně neformuloval konkrétní skutkové důvody zakládající pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání. V této souvislosti žalobce poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 8.7.2008 č.j. 9 Afs 110/2007-102.
- 2) Žalobce splnil svou důkazní povinnost ve smyslu ust. § 31 odst. 9 ZSDP, neboť předložil správci daně evidenci dle ust. § 100 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v platném znění (dále jen ZDPH), jakož i originály daňových dokladů. Žalobce předložil také nabídku dodavatele zboží, objednávku a kupní smlouvu ze dne 26.2.2010, doklady o námořní přepravě a odbavení Celní správou v Brně prostřednictvím firmy AWT Čechofracht a.s. Správce daně však neunesl důkazní břemeno podle ust. § 31 odst. 8 písm. c) ZSDP.
- 3) Žalobce nebyl povinen prokazovat, že libyjská společnost je registrována na obchodní komoře, na celním úřadě a na daňovém úřadě a že má povolení k dovozu zboží, neboť tato povinnost pro něj nevyplývá z žádného právního předpisu. Žalobce marně navrhoval doplnit dokazování v tomto směru správcem daně z úřední povinnosti. Žalobce v této souvislosti poukázal na rozsudek NSS sp. zn. 5 Afs 58/2006. Dále namítl spekulativní závěry správce daně o nadhodnocení obchodní transakce na základě výpovědi osoby předzvědné (protokol ze dne 29.9.2010 č.j. 182958/10/388932805022), která nebyla nijak konkretizována. Provedení takového důkazu žalobce zcela odmítá.
- 4) Zaplacení či nezaplacení vyfakturovaného zboží nemá žádný vliv na vznik daňové povinnosti ani žádný význam ve vztahu k nároku na odpočet daně podle § 72 odst. 1 ZDPH, takže nelze přičítat k tíži žalobce, že libyjský odběratel zboží dosud nezaplatil, resp., že se daňový subjekt dohodl s odběratelem na prodloužení splatnosti úhrady.
- 5) Žalovaným uváděná rozhodnutí Evropského soudního dvora (dále jen ESD), jakož i judikatura NSS týkající se otázky zneužití práva, popisují zcela jiné situace a nelze je aplikovat na posuzovanou věc. Žalobcem bylo prokázáno, že k předmětnému plnění skutečně došlo, neboť reálně existující zboží bylo vyvezeno mimo celní prostor EU a dodáno odběrateli daňového subjektu.
- 6) K otázce dodání zboží do Libye žalobce předložil řadu listin, jimiž je tato skutečnost osvědčována a žalobce disponuje jen těmi údaji, které jsou uvedeny jeho odběratelem na daňových dokladech. Důkazní břemeno nelze vykládat natolik extenzivně, aby žalobce měl povinnost prokazovat jiné skutečnosti. Žalobce poukázal na rozsudky ESD ve věcech Optigen Ltd (sp. zn. C-354/03, C-355/03 a C-484/03) a Kittel (sp. zn. C- 439/04 a C-440/04), podle kterých nárok na odpočet DPH nemůže být dotčen skutečností, že v řetězci dodávek je jiná předchozí nebo následná transakce zatížena daňovým podvodem, o němž plátce neví nebo nemůže vědět. Žalobce rovněž poukázal na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 163/02 a rozsudek NSS sp. zn. 2 Ans 1/2005.

- 7) Žalobce odmítá požadavek správce daně ohledně superlegalizace Generálním konzulátem Libye v Praze, neboť předložení takového důkazu nelze po žalobci požadovat, když fyzická existence zboží byla ověřena Celním úřadem v Brně na základě JSD a kontrolních protokolů.
- 8) Závěr žalovaného, že postup žalobce (zboží v hodnotě 19 380 000,- Kč bylo vyvezeno do třetí země bez jakékoliv záruky úhrady, nebyla uzavřena žádná písemná smlouva zpřesňující obchodní podmínky včetně sankcí při neplnění podmínek smluvními stranami, nebyly poskytnuty žádné zálohy) je vysoce nestandardním, žalobce označil za nezákonný a spekulativní. Podle žalobce je sjednávání obchodu na dálku pomocí písemného styku pro libyjské obchodníky nepopulární a obtížné pro jazykové překážky. Zákazníci dávají přednost nákupu zboží, které je na trhu fyzicky přítomné, a proto daný obchodní vztah těmto zvyklostem plně vyhovuje a nikterak se neodchyluje od praxe. V Libyi byla s účinností od 1.8.2005 zrušena veškerá cla na dovážené zboží, místo nich se vybírá jednotná daň jako administrativní poplatek, tudíž není na straně libyjského partnera co proclívat.
- 9) Nebyla dodržena zásada volného hodnocení důkazů správcem daně. Žalovaný zjevně ignoroval důkazy předložené žalobcem a postupoval tak v rozporu se základními zásadami daňového procesu. Úvaha žalovaného, že u žalobce nejsou splněny zákonné předpoklady, a to v podmínce soustavné ekonomické činnosti, je podle žalobce mimo rámec právního řádu ČR. Žalobce má v souladu s platnými právními předpisy v obchodním rejstříku od 20.5.2008 řádně zapsané živnosti velkoobchod, zprostředkování obchodu a služeb, specializovaný maloobchod a maloobchod se smíšeným zbožím a správci daně předkládá daňová přiznání. Závěr žalovaného, že obchodní transakce se neuskutečnily za účelem podnikání, ale toliko za účelem simulace právních úkonů, jsou nepřezkoumatelné. Stejně tak konstatování, že cena obchodní transakce byla nadhodnocena, je subjektivním názorem blíže neurčeného pracovníka, kterou vybočuje z hranic zákonem svěřené působnosti i pravomoci. Není zřejmé, z jakého právního předpisu a právního názoru žalovaný vycházel při hodnocení ceny vyváženého zboží a jakým způsobem toto hodnocení prováděl. Úvahu žalovaného odůvodňuje pouze odkaz na judikaturu NSS (rozsudky sp. zn. 7 Afs 115/2004, 2 Afs 178/2005 a 5 Afs 61/2008) a ESD (sp. zn. C-255/02 Halifax) a tato je nepřezkoumatelná, když žalovaný neuvádí, na základě jakých konkrétních důkazů a skutečností jsou vyvrácena tvrzení daňového subjektu ani to, co mají s označenými soudními rozhodnutími společného, když tato vycházejí ze zcela jiného skutkového stavu. Úvaha žalovaného o zneužití daňového práva je chybná a stojí na mylném a neověřeném závěru.

Žalovaný ve vyjádření uvedl k námitce nekonkrétnosti výzev ze dne 21.5.2010 a ze dne 21.1.2011 vydaných podle ust. § 43 ZSDP, že správce daně v nich konstatoval skutečnost, z níž vyplývají jeho pochybnosti, a to, že byl uplatněn nárok na odpočet u přijatých zdanitelných plnění a současně nebyla vykázána žádná uskutečněná plnění s nárokem na odpočet. Tímto jasně deklarovaným a formálně správným způsobem správce daně sdělil žalobci svou pochybnost o tom, zda jím vykazovaný nárok na odpočet daně byl uplatněn v souladu s příslušnými ustanoveními ZDPH. Dále žalovaný odmítl žalobní námitku, kterou žalobce rozporoval závěr, že zásadním cílem obchodních případů bylo zneužití neutrality DPH. Žalovaný v obecné rovině poukázal na charakter DPH a její specifika v jednotlivých fázích obratu a rovněž na zákonná ustanovení, z nichž vycházel.

Rozvedl také princip neutrality systému DPH na poli mezinárodního obchodu. Žalovaný upřesnil odkazem na judikaturu ESD (např. sp. zn. C-63/04, C-515/03, C-255/02), že princip zneužití práva je obecně aplikovatelným principem i v oblasti DPH. Nerozhodná je proto otázka naplnění formálního textu ust. § 72 ZDPH, jelikož zákaz zneužití práva je pravidlem silnějším. V posuzované věci není finančními orgány zpochybňováno, že zboží fyzicky existovalo a v deklarované podobě opustilo území ČR, z čehož je zřejmé, že nedošlo k disimulaci, takže odkazy na rozsudky zejména NSS zabývající se kvalitou a kvantitou dokazování jsou v rámci posuzované věci nadbytečné. Lze souhlasit s tím, že žalobce vykazoval hospodářskou činnost na základě deklarovaných plnění, avšak správcem daně byla zjištěna existence zneužití principu neutrality daně žalobcem. Pokud jde o námitky ohledně ceny zboží, tato nebyla zjišťována zcela konkrétně a najisto, přičemž byla zpochybněna také kvalita zboží, kdy mnohdy vady hraničily s nefunkčností a nepoužitelností zboží. Následně žalovaný shrnul zásadní kritéria svědčící o zneužití práva žalobcem prakticky shodně jako na č.l. 11-14 napadeného rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že vycházel také ze zjištěných běžných a obvyklých obchodních zvyklostí při obchodování s Libyí, přičemž dospěl k závěru, že obchodní případ žalobce vykazuje značné množství nestandardností, které při jejich souhrnu vyústily v závěr o zmiňovaném zneužití práva. Žalovaný nesouhlasí s tím, že rozhodovací činnosti soudů je zaměřena stran institutu zneužití práva toliko na situace, kdy je nárok na odpočet daňovým subjektem uplatňován toliko v rovině formální nikoli faktické. Žalovaný opět poukázal zejména na případ ESD ve věci Halifax, podle kterého je správní orgán oprávněn zabránit vyplacení odpočtu v případě zneužití, i když jinak je toto vyplacení nezpochybnitelné. Pokud žalobce odkázal na nenaplnění podmínek vymezených rozsudkem ESD ve věci Kittel, a to, že mu nemůže být přičítáno k tíži pochybení či podvod v řetězci obchodního případu, činí tak neúplně, neboť ESD konstatuje, že se musí jednat o podvod, o němž plátce neví. V daném případě je však nadevší pochybnost, že se obchodní případ vyvinul tak, že ze všech objektivních kritérií lze učinit závěr, že žalobce vědomě zneužil systému a neutrality DPH v rámci společného trhu ES. Žalobcem namítaná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí je neadresná, protože z jeho odůvodnění naopak je zcela zřejmé, jakými úvahami byl žalovaný veden a k jakému závěru dospěl. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce v podání doručeném soudu dne 4.8.2014 předložil návrh na doplnění dokazování dalšími listinnými důkazy, a to

- žádost o zápis do rejstříku dovozců akciové společnosti ARD ALABDA Co do obchodního rejstříku Libyjského státu,
- potvrzení o zápisu akciové společnosti ARD ALABDA Co do seznamu dovozců Libyjské obchodní komory,
- prohlášení pana E. H. A. ze dne 7.2.2011,
- výpis z obchodního rejstříku Libyjského státu osvědčující zápis do obchodního rejstříku společnosti ARD ALABDA Co,
- příkaz k přejímce zboží Správy přístavu v městě Tripolis pro společnost ARD ALABDA Co,
- registrační doklad společnosti ARD ALABDA Co o zápisu do seznamu dovozců Libyjské obchodní komory.

Další důkazy navrhované v tomto podání [str. 2-3, body 1) – 9)] jsou součástí správního spisu.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že správce daně výzvou ze dne 21.5.2010 ve smyslu ust. § 43 ZSDP vyzval žalobce k odstranění pochybností vzniklých na základě skutečnosti, že byl uplatněn nárok na odpočet u přijatých zdanitelných plnění a současně nebyla vykázána žádná uskutečněná plnění s nárokem na odpočet daně. Touto výzvou bylo vůči žalobci zahájeno vytýkácí řízení. Další výzvou podle ust. § 43 téhož zákona, a to ze dne 21.1.2011 vyzval správce daně žalobce k prokázání nároku na odpočet daně u přijatých zdanitelných plnění uvedených v daňovém přiznání k DPH za 1. čtvrtletí 2010 v souvislosti s ekonomickou činností žalobce. V odůvodnění této výzvy žalobce odkázal na zahájení vytýkácího řízení výzvou ze dne 21.5.2010 s tím, že s ohledem na změnu právní úpravy, která ke dni 1.1.2011 nahradila ZSDP zákonem č. 280/2009 Sb., daňovým řádem, v platném znění (dále jen daňový řád) jsou veškerá řízení zahájena podle ZSDP a neukončená ke dni 31.12.2010 dále vedena podle daňového řádu, a to podle ustanovení, která jsou svou povahou a účelem nejbližší, což je ve věci žalobce daňová kontrola podle ust. § 85 a násl. daňového řádu. Dále správce daně v odůvodnění upřesnil své požadavky ohledně prokázání ekonomické činnosti žalobce. Provedenou daňovou kontrolou správce daně zjistil, že společnost žalobce se stala plátcem DPH od 7.10.2009, přičemž za říjen, listopad a prosinec 2009 neuskutečňovala žádná zdanitelná plnění. V kontrolovaném zdaňovacím období, tj. 1. čtvrtletí 2010 žalobce uplatnil nárok na odpočet u přijatých zdanitelných plnění ve výši 3 808 000,- Kč, aniž by vykázal nějaká uskutečněná plnění. Žalobce předložil správci daně originály daňových dokladů vztahujících se k evidenci podle ust. § 100 ZDPH a sdělil, že žalobce nakoupil od firmy Induco Trade s.r.o. pánské spodní prádlo (faktury č. 201000002 a č. 201000003 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 24.3.2010 a datem splatnosti 24.9.2010), a to v obou případech v množství 17 000 ks za jednotkovou cenu 560,- Kč se základem daně 9 520 000,- Kč, 20 % DPH 1 904 000,- Kč. Současně žalobce předložil nabídku firmy Induco Trade s.r.o., z níž plyne, že se jedná o pánské luxusní spodní prádlo COMFORT s exkluzivním designem a že je vyrobeno z jemného a vysoce kvalitního materiálu 100 % bavlny. Dále žalobce předložil objednávku na základě uvedené nabídky na dodání 34 000 ks tohoto zboží. Zboží bylo předáno žalobci dnem uzavření kupní smlouvy, tj. 24.3.2010 a od tohoto data bylo na základě smlouvy o uložení věci formou bezplatného naskladnění uloženo do doby vyskladnění, tj. do 5.5.2010 v pronajatém skladu firmou Induco Trade s.r.o. Námořní přepravu a odbavení zboží Celní správou v Brně zajistila dopravní firma AWT Čechofracht a.s. Žalobce předložil daňový doklad přepravce o přepravě zboží z Třešti do přístavu Hamburk a odtud do Tripolisu v Libyi. Dále žalobce předložil daňový doklad č. 20100505/01 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 5.5.2010 a datem splatnosti 24.9.2010, kdy předmětem odběru bylo shora uvedené zboží firmou Sarakat ARD AL ABDACCO se sídlem Z. D. 14, T. v objemu 34 000 ks za jednotkovou cenu 570,- Kč, tj. celkem s DPH 19 380 000,- Kč. Dožádaným správcem daně Finančním úřadem Brno III bylo k subjektu dodavatele Induco Trade s.r.o. zjištěno, že jednatel této firmy J.M. potvrdil popsany obchodní případ a uvedl, že faktury byly u jeho firmy zaúčtovány a zahrnuty v evidenci za zdaňovací období březen 2010. Dále uvedl, že předmětné zboží nakoupila jeho firma

od firmy DAM servis s.r.o. Následně bylo zjištěno, že tato firma je zcela nekontaktní. Dožádáním na Celní úřad Ostrava správce daně zjistil informace týkající se rozhodnutí o propuštění zboží do režimu vývozu, fotokopie protokolu o zkoušce CTL a protokolu o odběru vzorků a fyzický vzorek (pánské spodní prádlo z bavlny). Dožádáním u Finančního úřadu pro Prahu I správce daně zjistil, že firma AWT Čechofracht a.s. provedla přepravu předmětného zboží. Dle protokolu ze dne 9.9.2010 jednatel žalobce H. B. předložil správci daně originál kupní smlouvy v českém jazyce uzavřené s libyjskou firmou Sarakat ARD AL ABDACCO dne 20.4.2010. Odběratel byl zastoupen osobou E. H. A. Správce daně jednatelem žalobce sdělil, že na základě podkladů získaných od Celního úřadu v Ostravě, zejména vzorku předmětného zboží vznikla správci daně pochybnost o výši jednotkové ceny tohoto zboží. Dne 29.9.2010 sepsal správce daně protokol s osobou předzvědnou mající povědomí o obchodování se spodním prádlem, která uvedla, že se takové zboží v kamenných obchodech již neprodává, neboť je nekvalitní a staré a nákupní cenu zboží odhadla na jednotkovou cenu 5 – 10 Kč. Následně správce daně požádal o spolupráci Velvyslanectví ČR v Libyi, z jehož odpovědi vyplynulo, že firma Sarakat ARD AL ABDACCO není evidována v databázi dovážejících subjektů do Libye a na uvedené adrese neexistuje. Šetřením byla zjištěna firma ARD AL ABDA, která však sídlí jinde. Zástupce této firmy sdělil, že nezná osobu jménem E. H. A. a taková osoba nikdy pro firmu ARD AL ABDA nepracovala. Dále bylo zjištěno, že jednotková cena pánského spodního prádla se na libyjském trhu pohybuje v mnohem nižší cenové hladině a za cenu uvedenou na faktuře je zboží na místním trhu neprodejné. Velvyslanectví sdělilo, že u zboží dováženého do Libye musí být ke kupní smlouvě přiložen certifikát o původu a kvalitě zboží, což se v posuzované věci nestalo. Subjekt dovážející zboží do Libye musí předložit povolení k dovozu zboží ze zahraničí vydané libyjskými úřady, že je schopen doložit placení poplatků za celní služby a cla a doklad od libyjského finančního úřadu, že je přihlášen k platbě daně a také v jaké výši daň zaplatil. Současně musí být schopen předložit dokumenty vystavené celním úřadem např. v přístavu, na základě kterých proběhlo vyzvednutí zboží. Dále dle sdělení Libyjského generálního ředitelství cel musí předložit certifikaci dovozních faktur Hospodářskou komorou České republiky a superlegalizaci dokladů Libyjským zastupitelským úřadem v Praze. Správce daně v rámci ústního jednání, které proběhlo dne 9.9.2010 vyzval žalobce k předložení takových dokladů, ten je však neměl k dispozici. V protokolu ze dne 24.1.2011 jednatel žalobce sdělil, že k tomuto datu nebyly žádné pohledávky uhrazeny. Splatnosti pohledávek jak vůči dodavateli, tak vůči odběrateli byly prodlouženy do konce roku 2010 a následně do března 2011. Jednateli žalobce byl předložen vzorek pánského spodního prádla zapůjčený celním úřadem a žalobce potvrdil, že se shoduje s vyváženým zbožím pouze částečně, liší se kvalitou. Prostřednictvím e-mailu dne 14.2.2011 jednatel žalobce předložil písemné vyjádření Z. G., který byl za žalobce účasten odebrání vzorků v rámci celního řízení, jenž popsal standardní postup celní správy při odebrání vzorku, přičemž nevyplývá, že by se jednalo o nekvalifikovaný vzorek a postup odebrání by byl v rozporu s platnými postupy. Dále byla doložena dohoda o prodloužení splatnosti faktur ve vztahu k dodavateli i ve vztahu k odběrateli. Prostřednictvím e-mailu dne 1.3.2011 byla správci daně doručena prohlášení libyjského odběratele v arabském jazyce a českém překladu, jimiž potvrzuje převzetí předmětného zboží v Tripolisu a dokument v anglickém jazyce datovaný 28.6.2010 nazvaný předávací protokol Tripoli. Na základě těchto skutečností dospěl správce daně k závěru, že v posuzované věci se jednalo o řetězec transakcí, jejichž pravý účel nebyl ekonomické povahy. Zúčastněným firmám nešlo o zisk z prodeje, ale o vyinkasování nadměrného odpočtu

DPH na úkor státního rozpočtu. Jednání žalobce bylo vyhodnoceno jako jednání zdánlivě právem dovolené, které má ve skutečnosti povahu zneužití práva. Úvahy, o něž tento závěr opírá, rozvedl správce daně na str. 7 – 10 zprávy o daňové kontrole. Zpráva o daňové kontrole byla s žalobcem projednána dne 29.6.2011. Dne 1.7.2011 vydal správce daně rozhodnutí č.j. 205749/11/388914800164, jímž byla žalobci vyměřena daňová povinnost ve výši 0. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. V rámci odvolacího řízení uložil odvolací orgán správci daně doplnění odvolacího řízení způsobem specifikovaným pod č.j. 505/12-1302-806254. V rámci doplňování řízení žalobce předložil řadu listin, jimiž bylo osvědčováno, že E. H. A. (dále jen pan A.) jako zmocněný zástupce firmy ARD ABDA CCO, TRIPOLI SHABIAT/TRIPOLI, Libye uzavřel smlouvu o dodávce předmětného zboží ze dne 20.4.2010 a že společnost ARD ABDA CCO je zapsána v libyjském obchodním rejstříku. Žalobce ve vyjádření do protokolu ze dne 25.6.2012 uvedl, že s panem A. jednal v tuzemsku, přestože mu tento nepředložil žádné pověření jednat za společnost Sarakat ARD AL ABDACCO. V případě osob I.A. S. a H. S., s nimiž také jednal v ČR, se domnívá, že se jednalo o zaměstnance libyjské firmy, přičemž majitele firmy nezná. Jednání s nimi označil jako neformální setkání. Jednatel žalobce také uvedl, že neví, komu patří telefonní kontakt uvedený na kupní smlouvě a že se to pokusí zjistit. Dále upřesnil, že ve věci zajištění dokumentu stvrzujícího převzetí zboží v Libyi, kontaktoval pana A. tak, že mu po někom poslal v obálce zprávu. Uvedl také, že doposud nedošlo k úhradě kupní ceny ani k úhradě ceny vůči dodavateli. Správce daně se dále snažil zajistit výslech pana A., který uzavřel za odběratele kupní smlouvu s žalobcem. Tento se však opakovaně nedostavil na předvolání Finančního úřadu Brno I a na uváděné adrese D. n. 6, B., bylo uskutečněno dožádaným správcem daně bezvýsledné místní šetření. Uvedená osoba nebyla nalezena ani v evidenci obyvatel. Dopravní společnost AWT Čechofracht a.s. sdělila, že zajistila přepravu zboží z Třeště do Hamburku a následně z Hamburku do Tripolisu, ale uvedla, že nezajišťuje předání zboží. Následně žalobce v souvislosti s vyjádřením ze dne 1.10.2012 doručil správci daně prohlášení pana A.A. O. A. reprezentujícího firmu ARD ABDA Co. z Tripolisu potvrzující, že pan A. jednal za tuto společnost ve věci dodávky 34 000 ks pánského spodního prádla. Dále bylo správcem daně zjištěno, že V. B. (dle výpisu z obchodního rejstříku jednatel společnosti DAM servis s.r.o.), který měl zastupovat společnost DAM servis s.r.o. na základě plné moci, pobýval v tuzemsku od roku 2006 do konce roku 2009 za účelem vykonávání práce pomocného dělníka, firmu DAM servis s.r.o. nezná, nikdy o ní neslyšel a nikdy pro ni nepracoval, nevystavoval žádné doklady ani jiné písemnosti za tuto firmu. V listopadu 2009 mu byl odcizen cestovní pas, což nahlásil příslušným orgánům dne 16.11.2009 (hlášení o ztrátě cestovního dokladu č.j. CPPH07553/CI-2009-63). Tyto informace vyplynuly z úředního záznamu o podaném vysvětlení ze dne 19.12.2011, které bylo Policií ČR získáno na základě právní pomoci do cizího státu od policejního orgánu Ukrajiny. Na základě takto provedeného doplnění odvolacího řízení potvrdil odvolací orgán závěry správce daně, že se v posuzované věci jednalo o řetězec transakcí, jejichž pravý účel nebyl ekonomické povahy, když šlo o jednání zdánlivě právem dovolené, jež má však ve skutečnosti povahu zneužití práva. Svě úvahy žalovaný rozvedl na str. 11 – 16 napadeného rozhodnutí včetně vymezení konkrétních kritérií (str. 11 – 14), na jejichž základě k těmto závěrům dospěl.

Podle ust. § 5 odst. 1 ZDPH osoba povinná k dani je fyzická nebo právnická osoba, která samostatně uskutečňuje ekonomické činnosti, pokud tento zákon

nestanoví v § 5a jinak. Osobou povinnou k dani je i právnická osoba, která nebyla založena nebo zřízena za účelem podnikání, pokud uskutečňuje ekonomické činnosti.

Podle ust. § 5 odst. 2 ZDPH ekonomickou činností uvedenou v odstavci 1 se pro účely tohoto zákona rozumí soustavná činnost výrobců, obchodníků a osob poskytujících služby, včetně důlní činnosti a zemědělské výroby a soustavné činnosti vykonávané podle zvláštních právních předpisů, zejména nezávislé činnosti vědecké, literární, umělecké, výchovatelské nebo učitelů, jakož i nezávislé činnosti lékařů, právníků, inženýrů, architektů, dentistů a účetních znalců. Za ekonomickou činnost se také považuje využití hmotného a nehmotného majetku za účelem získání příjmů, pokud je tento majetek využíván soustavně. Samostatně uskutečňovanou ekonomickou činností není činnost zaměstnanců nebo jiných osob, kteří mají uzavřenou smlouvu se zaměstnavatelem, na základě níž vznikne mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem pracovněprávní vztah, případně činnosti osob, které jsou zdaňovány jako příjmy ze závislé činnosti podle zvláštního právního předpisu.

První žalobní bod krajský soud neshledal důvodným, když nesdílí názor žalobce, že výzvy dle ust. § 43 ZSDP učiněné vůči němu správcem daně dne 21.5.2010 a dne 21.1.2011 byly nekonkrétní. Správce daně zde totiž zcela jednoznačně formuloval své pochybnosti, za jejichž zdroj označil skutečnost, že žalobce uplatnil nárok na odpočet u přijatých zdanitelných plnění, aniž by současně vykázal uskutečněná plnění s nárokem na odpočet daně. Obsahová návaznost obou výzev je pak také jednoznačně vyjádřena v druhé z nich, kde jsou dále rozšířeny požadavky žalobce rovněž s ohledem na změnu platné právní úpravy, kdy účinnosti nabyl nový procesní předpis, jímž se stal daňový řád. Obě výzvy správce daně proto ob stojí i ve světle požadavků vyplývajících z usnesení rozšířeného senátu NSS sp. zn. 9 Afs 110/2007, publikovaného ve Sb. NSS pod č. 1729/2008.

Další žalobní body (2 – 9) se vztahují k provedenímu dokazování, rozsahu důkazního břemene žalobce a vyhodnocení provedených důkazů žalovaným. Krajský soud se s nimi vypořádal následujícím způsobem:

Uskutečněním zdanitelného plnění ve smyslu ZDPH je nutno rozumět stav faktický a nikoliv stav formálně vykazovaný, a proto daňový subjekt v průběhu daňového řízení musí doložit oprávněnost uplatněného nároku na odpočet DPH. Obdobně pro účely daně z příjmů může daňový subjekt uplatnit jen takový výdaj, který má hospodářský účel, tedy byl vynaložen za účelem zajištění, dosažení a udržení příjmů (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 30.4.2008 sp. zn. 1 Afs 15/2008).

Daňové řízení je v České republice postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v důkazním řízení, které vede správce daně. Podle ustanovení § 31 odst. 9 ZSDP a dle nové právní úpravy podle ust. § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Toto ustanovení však, jak již vícekrát potvrdil Ústavní soud (viz nálezy ze dne 24. 4. 1996, Pl. ÚS 38/95, www.usoud.cz), nedává správci daně oprávnění vyzvat

daňový subjekt k prokázání čehokoliv, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám. Pravidlo, že v daňovém řízení nese důkazní břemeno daňový subjekt, má některé výjimky, zejména ustanovení § 31 odst. 8 písm. písm. c) ZSDP a dle nové právní úpravy ust. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, podle něhož správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem. Uvedená ustanovení v jejich ústavně konformním výkladu vytvářejí vyvážený komplex povinností tvrzení a důkazních povinností mezi daňovým subjektem a správcem daně.

Daňový subjekt má v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti relevantní pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení pak vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného, v daném případě z § 72 odst. 1 ZDPH, ze kterého vyplývá, že nárok na odpočet daně má plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu. Podle § 72 odst. 2 písm. b) zákona o DPH má plátce nárok na uplatnění odpočtu daně u přijatých zdanitelných plnění, která použije pro účely uskutečňování plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně. Mezi tato plnění patří i vývoz zboží podle § 66 zákona o DPH.

Daňový subjekt splní svoji povinnost důkazní ve vztahu k tvrzením, která správci daně předestře, prokáže-li tato tvrzení svým účetnictvím, ledaže správce daně prokáže [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu], že ve vztahu k těmto tvrzením je účetnictví daňového subjektu nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné.

Správce daně je v takovém případě povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen takto totiž může unést své důkazní břemeno.

Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázal. Důkazní prostředky zde budou pravidelně pocházet ze sféry mimo účetnictví a de facto nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví (srov. např. rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004 - 63, rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005 – 72, oba na www.nssoud.cz).

K unesení důkazního břemene daňovým subjektem tak nestačí jen formálně zdánlivě bezvadné doklady o přijetí zdanitelného plnění a odeslání zdanitelného plnění. Důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, jak je plátcem deklarováno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu (srov. nález ÚS ze dne 11.2.2008, I. ÚS 1841/07, nález ÚS ze dne 15.05.2001, IV.ÚS 402/99, www.usoud.cz, rozsudek NSS ze dne 21.4.2010, 9 Afs 111/2009, rozsudek NSS ze dne 21.4.2010, 9 Afs 1/2010, oba na www.nssoud.cz).

Pro úspěšné uplatnění nadměrného odpočtu je nutné jednak to, aby plátcе daně přijal zdanitelné plnění skutečně jiným plátcem, jednak to, aby toto plnění dále použil při svém vlastním podnikání, při dodržení věcné a časové souvislosti přijatých a vlastních zdanitelných plnění. Prokázání těchto skutečností přitom nekončí u předložení dokladů vystavených a přijatých plátcí daně na obou koncích transakce: vedle toho je třeba prokázat, že obchodování bylo skutečně výkonem podnikání a že bylo prováděno za účelem dosažení zisku. Správce daně by nedostal své zákonné povinnosti, kdyby se pro uznání oprávněnosti nároku spokojil jen s formálně bezvadnými fakturami na vstupu a na výstupu; naopak postupuje správně, pokud se zajímá o osud zboží a způsob jeho převodu v době, která předcházela dodávce pro žalobce, a pokud zkoumal i ekonomickou účelnost převodu, v němž nakonec celý řetězec transakcí vyústil (srov. rozsudek NSS ze dne 23.8.2006, 1 Afs 110/2005, www.nssoud.cz).

V posuzované věci správce daně unesl své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, neboť opatřil řadu důkazů, jimiž prokázal vážné a důvodné pochyby o oprávněnosti nadměrného odpočtu uplatněného žalobcem.

Především nebyl prokázán původ zboží, když tvrzený původní dodavatel společnost DAM servis s.r.o. je subjektem nekontaktním, na uváděné adrese se nenachází. Rovněž bylo prokázáno, že tvrzený jednatel této společnosti V. B. pobýval v ČR od roku 2006 do konce roku 2009, vykonával zde práce pomocného dělníka a firmu DAM servis s.r.o. nezná a nikdy nevykonával funkci jejího jednatele. Rovněž bylo prokázáno, že v listopadu 2009 byl jmenovanému odcizen cestovní pas. Původ zboží zůstal tedy neprokázán, neboť není zřejmé, od jakého subjektu jej firma Induco Trade s.r.o., tj. dodavatel žalobce, nabyla.

Shora označenými důkazy týkajícími se společnosti DAM servis s.r.o. je zpochybněna rovněž důvěryhodnost dodavatele žalobce společnosti Induco Trade s.r.o., neboť nebylo prokázáno, jak vlastně tato společnost zboží nabyla, a to zvláště za situace, kdy se zbožím této komodity nikdy dříve neobchodovala.

Žalobce byl slovy svého jednatele (protokol ze dne 3.6.2010 č.j. 123392/10/388932802562) označen za začínající společnost, která nemá žádné zaměstnance a sídlí v bytové jednotce. Tomu odpovídá také zjištění, že žalobce se stal plátcem DPH v říjnu 2009, aniž by do konce roku 2009 uskutečnil či přijal nějaká zdanitelná plnění. Jeho prvním obchodním případem pak bylo nakoupení předmětného zboží od dodavatele Induco Trade s.r.o. a jeho následný prodej libyjskému odběrateli. Tvrzená a prokazovaná ekonomická činnost se tak týkala pouze tohoto jediného obchodního případu. Uzavřením kupních smluv s dodavatelem i odběratelem postupoval žalobce v rozporu se svými ekonomickými zájmy, např. v tom, že přistoupil ve vztahu k dodavateli na mimořádně krátkou třídní záruku na dodané zboží, zatímco sám pak poskytl na totéž zboží libyjskému odběrateli záruku 12 měsíců. Nedostatek obchodní prozíratelnosti je nutno spatřovat také ve velmi rámcovém znění kupní smlouvy uzavřené s libyjským odběratelem, když smluvně nebyly dohodnuty žádné zálohové platby, zajištění dodávky či sankční opatření v případě prodlevy s úhradou, zejména pak s ohledem na značnou výši kupní ceny, tj. více než 19 mil. Kč. Následné prodlužování splatnosti kupní ceny pak probíhalo zcela netransparentně prostřednictvím pana A., s nímž žalobce kupní smlouvu uzavřel bez

toho, že by mu bylo touto osobou předloženo pověření jednat za společnost odběratele. Následným šetřením bylo zjištěno, že pan A. je na území ČR osobou zcela nekontaktní, ačkoli žalobce tvrdil, že veškeré jejich obchodní styky probíhaly v tuzemsku. Další nesrovnalosti byly zjištěny ohledně subjektu odběratele zboží, kdy postupně v průběhu daňového řízení byly tvrzeny tři různé názvy tohoto subjektu, a to dle kupní smlouvy společnost Sarakat ARD AL ABDACCO, následně ARD AL ABDA CCO a nakonec firma ARD ABDA Co. Navíc adresy těchto firem v Tripolisu se liší. Až zástupce poslední ze jmenovaných potvrdil, že za něj ve věci dodávky zboží od žalobce jednal pan A.

Na základě shora uvedených výsledků dokazování lze dospět k jednoznačnému závěru, že správce daně skutečně znevěrohodnil účetnictví žalobce. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že existence zboží i obchodního případu byla žalobcem prokázána, stejně jako bylo prokázáno, že předmětné zboží opustilo EU a bylo dodáno libyjskému odběrateli. Formální předpoklady pro uplatnění nadměrného odpočtu žalobcem byly tedy naplněny. Jak však již bylo uvedeno výše, rozhodujícím z hlediska ZDPH není stav formálně vykazovaný, ale stav faktický. Tedy musí být prokázáno, že zdanitelné plnění má ekonomický účel a je součástí soustavné ekonomické činnosti daňového subjektu. Tyto aspekty posuzovaného obchodního případu žalobce neprokázal.

S ohledem na tyto závěry správních orgánů, jakož i krajského soudu, jsou nedůvodné žalobní námitky v bodech 2) – 9) podané žaloby. Žalobci není upíráno nesplnění důkazní povinnosti, ovšem pouze v rozsahu prokázání vlastního obchodního případu (formální účetní doklady). Za nedůvodné je proto nutno považovat také námitky žalobce o extenzivním pojetí důkazního břemene daňového subjektu ze strany správce daně, když měl podle svého tvrzení prokazovat jiné skutečnosti týkající se např. registrace libyjské společnosti v příslušných evidencích v Libyi nebo prokázáním skutečného dodání zboží odběrateli. Správní orgány totiž po rozsáhlém dokazování včetně jeho doplnění dospěly k závěru, který byl již výše opakovaně prezentován, a sice že k faktickému dodání zboží do Libye skutečně došlo a že formální stránka obchodního případu byla naplněna. Proto také krajský soud nepřistoupil k provedení dalších důkazů navržených žalobcem v jeho podání ze dne 4.8.2014 (specifikované na str. 4 tohoto rozsudku), neboť veškeré tyto důkazy se vztahovaly ke skutečnostem týkajícím se subjektu odběratele a převzetí zboží odběratelem v Tripolisu, což jsou skutečnosti, ohledně nichž mezi účastníky řízení není sporu, když správní orgány výslovně uvedly, že ve vztahu k těmto formálním náležitostem obchodního případu žalobce své důkazní břemeno splnil. Úvaha správních orgánů ohledně nenaplnění podmínek pro uplatnění nadměrného odpočtu žalobcem nebyla vystavěna na nedostatku formálních důkazů, ale na závěru, který byl již výše rozveden, že popsáný obchodní případ nebyl součástí soustavné ekonomické činnosti žalobce a že jím došlo ke zneužití práva za účelem získání právě nadměrného odpočtu. Žalobcův odkaz na rozsudky ESD ve věcech Optigen Ltd a Kittel považuje krajský soud za nepřiléhavé. Pokud bylo v těchto rozsudcích vysloveno, že nárok na odpočet DPH nemůže být dotčen skutečností, že v řetězci dodávek je jiná předchozí nebo následná transakce zatížená daňovým podvodem, o němž plátce neví nebo nemůže vědět, není takový závěr aplikovatelný na případ žalobce, neboť zde se nejedná o řetězec dodávek, v němž by byl zpochybněn jen jeden článek řetězce, ale jsou zde zpochybněny způsobem popsaným výše v podstatě všechny zúčastněné články. Je pravdou, že žalobce neodpovídá za

obchodní či ekonomickou činnost jiných daňových subjektů, avšak ve smyslu ust. § 8 odst. 1 daňového řádu je správce daně povinen při svém rozhodování zhodnotit každý důkaz zvlášť a všechny pak ve vzájemné souvislosti, přičemž je povinen přihlížet ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. V posuzované věci správce daně skutkový stav zjistil řádně a ve své úplnosti, která jej vedla následně ke správným závěrům. Ačkoliv jednotlivé okolnosti by samy o sobě nemusely zpochybnit nárok na odpočet DPH, bylo nezbytné je hodnotit v jejich vzájemném vztahu a souhrnně. Právě souhrn všech okolností tohoto obchodního případu včetně vztahů mezi obchodujícími subjekty vyvrací oprávněnost nároku žalobce na uplatněný nadměrný odpočet DPH.

Obdobně judikoval již Krajský soud v Ústí nad Labem (srov. přiměřeně rozsudek ze dne 23.11.2011 č.j. 15Ca 61/2009-43), který dospěl k závěru, že ... *„Ačkoliv jednotlivé okolnosti by samy o sobě nemusely zpochybnit uplatněný nárok na odpočet DPH (§ 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty), je třeba hodnotit je ve vzájemném souhrnu včetně jednotlivých vztahů mezi subjekty obchodujícími s předmětným zbožím (§ 2 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků). Hodnocení všech okolností může vyvrátit nebo potvrdit reálnost deklarovaného obchodu a tím i oprávněnost uplatňovaného nadměrného odpočtu DPH...“*

Závěry správních orgánů, že obchodní případ se neuskutečnil za účelem podnikání, ale pouze za účelem inkasování nadměrného odpočtu, nejsou nepřezkoumatelné, jak tvrdí žalobce v podané žalobě, když tyto závěry jsou opřeny o kritéria vymezená žalovaným v napadeném rozhodnutí na str. 11 – 16 (a správcem daně na str. 7 – 10 zprávy o daňové kontrole). Učiněné závěry správních orgánů jsou podpořeny logickým úsudkem vyplývajícím z popsanych kritérií. Závěr o neexistenci soustavné ekonomické činnosti žalobce žádným způsobem nevyvrátil, když v podané žalobě setrval v tomto ohledu pouze v rovině obecných tvrzení, že má od roku 2008 v obchodním rejstříku řádně zapsány své podnikatelské aktivity a předkládá daňová přiznání. Faktické naplnění pojmu soustavná ekonomická činnost, tj. trvalé dlouhodobé podnikání za účelem dosažení zisku žalobce netvrdil ani neprokázal. Důkazy, které žalobce navrhl (jak již bylo shora uvedeno), jakož i vymezené žalobní body, jsou zaměřeny především na ty okolnosti případu, které správní orgány již na základě provedeného dokazování za sporné nepovažují. Pro úplnost krajský soud považuje za vhodné dodat k poslední žalobní námitce, že vzhledem k souhrnu shromážděných důkazních prostředků ani on nepovažuje za rozhodující přesné určení ceny vyváženého zboží, když s ohledem na důkazní hodnotu všech provedených důkazů bylo zcela postačující, že v tomto směru měly finanční orgány informace poskytnuté Velvyslanectvím ČR v Libyi, že za žalobcem určenou cenu je předmětné zboží, resp. jakékoliv pánské prádlo v zemi dovozu neprodejně. Rovněž žalobcova námitka k nezákonnosti důkazu prostřednictvím výpovědi předzvědné osoby, a to právě ohledně kvality a ceny zboží, nebyla shledána důvodnou, neboť, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí (str. 6 odst. 2) tento důkaz právě pro procesní pochybení nebyl vůbec brán při rozhodování v úvahu.

Na základě shora uvedené argumentace krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému vznikly náklady v souvislosti s cestou pověřeného

pracovníka na jednání soudu a zpět, a to cestovné osobním automobilem z Brna do Ostravy a zpět v souvislosti s jednáním před krajským soudem v celkové výši za jednu cestu 2.647,- Kč (sazba základní náhrady jízdného činí dle ust. § 1 písm. b) vyhlášky č. 328/2014 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, v platném znění – dále jen vyhláška – 3,70 Kč za 1 km jízdy a cena benzínu 35,90 Kč za 1 l benzínu podle § 4 písm. a) téže vyhlášky) a dále stravné, které činí 69,- Kč za den (§ 2 písm. a) téže vyhlášky). Soud zohlednil skutečnost, že pověřený zaměstnanec žalovaného se dostavil k jednání před krajským soudem nejen dne 27.1.2015, kdy bylo ve věci také meritorně rozhodnuto, ale ještě dne 13.1.2015, kdy bylo ústní jednání nařízeno poprvé, avšak neproběhlo, neboť zástupce žalobce se z něj omluvil prostřednictvím datové schránky. Datová zpráva byla dodána krajskému soudu dne 12.1.2015 v odpoledních hodinách, takže na oddělení správního soudnictví byla doručena až těsně před jednáním dne 13.1.2015 a soud již nemohl jednání odročit. Zástupce žalobce omluvil svou nepřítomnost zdravotní indispozicí s tím, že bude soudu dodatečně doložena a současně požádal o odročení soudního jednání. Soud jeho žádosti vyhověl, nicméně zdravotní indispozice zástupce žalobce mu nebyla ani poté doložena. S ohledem na uvedené přiznal krajský soud žalovanému náhradu nákladů řízení za obě cesty k ústnímu jednání před krajským soudem. Celková náhrada nákladů řízení tedy činí částku 5.432,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.) týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalobci k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (srov. ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 160 odst. 1 o.s.ř.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 27. ledna 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu